

γρηαίς στρατηγός ἐμιμείτο διὰ τῆς φωνῆς του τὸ βέλαισμα τῆς μητρὸς ἀνάδος. Οὐδεμία ἀπόκρισις. Τοῦτο δὲ διήρκεσε μίαν ὕλην ὥραν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλέον σκοτεινὰ καὶ δὲν ἔβλεπον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς εἶπεν εἰς τοὺς φίλους του·

«Υπομονή, ἄς ἐπανεέλθωμεν, θά το ἔραγαν τὸ καυμένον.

»Καὶ ἐπανῆλθον.

»Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ὁ φίλος ὁ συνήθως εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ στρατηγοῦ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας, πρὶν ἤδη ἐξημερώσῃ, ἐθαύμασεν ἰδὼν ὅτι ὁ Γαριβάλδης ἐκοιμάτο ἔτι ὑπὸν βαθύτατον. Παρευθὺς δὲ ἀπεχώρησεν ἀποθρόβως καὶ κατελθὼν εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκάπνιζε σιγᾶρον ἐκ τῶν μακρῶν ἐκείνων τῆς Νικαίας, ἅτινα ὁ στρατηγὸς προετίμα παντὸς ἄλλου εἶδους. Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἀναβαίνει, ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς διετέλει ἔτι κοιμώμενος. Ἦτο δὲ πολλῆς ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα, διότι ὁ Γαριβάλδης καὶ ἐν Καπρέρα ὡς ἐν τῷ στρατοπέδῳ, πρῶτος πάντων ἐξηγεῖτο τῆς κλίνης. Ἀνάπτει λοιπὸν καὶ ἄλλο σιγᾶρον καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀναμείνῃ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν.

»Ἀλλὰ ὁ ὕπνος παρατείνεται καὶ βεβαίως δὲν εἶνε καλὸν σημεῖον. Ὁ φίλος φοβούμενος μὴ ἔπαθε τίποτε ὁ γρηαῖος στρατιώτης, κάμνει ἐπιτήδες κρότον. Παρευθὺς δὲ ὁ κοιμώμενος ἀναπηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἡ πρώτη του ἐρώτησις ἦτο·

«Τί, μήπως ἐξύπνησαν οἱ ἄλλοι;

»— Ὅχι, στρατηγέ, ἐγὼ μόνος.

»— Καλὰ, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ Γαριβάλδης, χώνων τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ σκέπασμά του καὶ ἐξάγων νεογέννητον ἀρνίον— τρέξε το εὐθὺς εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία θὰ εἶνε εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

»Ἐφάνετο δὲ ὡς ἐντρεπόμενος διὰ τὴν πρᾶξίν του ταύτην, καὶ ἤθελε νὰ μὴ το μάθῃ ψυχὴ ἐκ τῶν περὶ αὐτόν.

»Ἐπὶ δὲ τοῦ νυκτερινοῦ τραπεζίου τοῦ ὑπῆρχε μικρὸν πινάκιον, ἐν ᾧ ἐσώζοντο ἔτι σταγόνες τινὲς γάλακτος.

»Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὅστις ἵνα κυριεύσῃ τὴν Βίλαν Κορσίνη, προέπεμψεν εἰς τὸν Ἄδην μυριάδας στρατιωτῶν, καὶ ὅστις ἐν ἑκατὸ μάχαις ἀφειδῶς ἐκινδύνευσε καὶ τὴν ζωὴν του καὶ τὴν τῶν ἐθελοντῶν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ἀναλογιζόμενος τὸν κίνδυνον τοῦ ἀποπλανηθέντος ζῆφου. Περιμείνας ἕως οὗ πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμήθησαν, ἐξῆλθε μόνος καὶ ἀψοφητὴ, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας ἀνεῦρε τὸ ἀρνίον καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ σχεδὸν νεκρὸν, καὶ παραλαβὼν αὐτὸ ἐπανῆλθε σπεύδων εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκοιμήθη μόνον ἀφ' οὗ τὸ ἐπίτισε γάλα καὶ τὸ ἐθέρμανεν ὑπὸ τὸ ἴδιόν του σκέπασμα.»

ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ'

Ἐκαστος τῶν Σουλτάνων ὀφείλει νὰ διδασθῇ παιδιόθεν καὶ νὰ γνωρίζῃ μίαν τινὰ τέχνην, ὅπως ἐπαρκῆ διὰ τῶν κόπων τῶν χειρῶν αὐτοῦ πρὸς διατροφὴν του, κατὰ μίμησιν, λέγουσιν οἱ Ὅθωμανοὶ, τοῦ Νῶε, ὅστις ἦν τέκτων, τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις ἦτον ὑφάντης, τοῦ Δαβὶδ, ὅστις ἦν θωρακοποιὸς, καὶ τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἦτον ψιαθοπλόκος. Ἐπομένως, οἱ μὲν αὐτῶν μανθάνουσι νὰ κατασκευάζωσι τόξα καὶ βέλη, ἄλλοι κιβώτια, ἄλλοι κεντοῦσιν ἐπὶ δερμάτων διὰ χρυσοῦ σύρματος. Μουσταφᾶς ὁ Γ' ἦτο βιβλιοδέτης, ἐφ' ἡμῶν δὲ ὁ Σουλτάν Μαχμουδὸς καλλιγράφος, μέγα παρὰ τοῖς Ὅθωμανοῖς προτέρημα· πρὸ αὐτοῦ δὲ ὁ Σουλτάν-Σελὴμ ἐξυλοῦργει καὶ ἐτόρνευεν ἐξαισιῶς· διὰ μίαν δὲ ὀδοντογλυφίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε στείλει δῶρον τῷ ἡγεμονεύοντι τότε τῆς Βλαχίας Κωνσταντίνῳ τῷ Ὑψηλάντῃ, ἔλαβε δῶρον ὁ κομιστὴς, ἀξιωματικὸς τοῦ Σεραγίου, 40,000 φράγκων. Διηγοῦνται δὲ περὶ Σουλτάν-Μεχμεδ τοῦ Δ', ὅτι, ἀσχολούμενος ἀδιακόπως εἰς τὸ κυνήγιον, ἐπέσυρέ ποτε καθ' ἑαυτοῦ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Μουφτῆ, ὅστις ἐνόμισε καθήκον του νὰ ὑπομνήσῃ εὐσεβάστως τῷ Μονάρχῃ, ὅτι, κατὰ τὸν ἱερὸν Νόμον καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἐνδόξων προγόνων του καὶ αὐτοῦ τοῦ Προφήτου, ὄφειλε νὰ ἐργάζεται ὡς ὁ ἐλάχιστος τῶν ὑπηκόων του. Τῷ ἀνέφερε δὲ καὶ τοὺς Σουλτάνους Ἡβραῆμ καὶ Μουραδ, ὧν ὁ μὲν κατασκευάζεν ὀδοντογλυφίδας, ὁ δὲ ἐλκυστήρας τῶξων, καὶ τὰ ἔστελλον τοῖς Πασσάδαις, οἵτινες τὰ ἐπλήρωναν ἀκριβώτατα. Ὁ δὲ Σουλτάνος, τότε μὲν ἐσιώπησε· θηρεύσας δὲ αὐθυμερὸν λαγῶν, τὸν ἔστειλε τῷ Μουφτῇ, καὶ ἐμήνυσε αὐτῷ, ὅτι, κατὰ τὴν συμβουλὴν του, ἔγεινε κυνηγός· νὰ μετρήσῃ λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸν κομιστὴν τοῦ προϊόντος τούτου τῶν κόπων του εἴκοσι πουργεῖα ὡς φιλοδώρημα, ἐκτὸς τῶν ἐξήκοντα, τὰ ὁποῖα ἄξιζεν ὁ λαγῶς.

Σ. Δ. Β.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΣΤΑΘΕΝ ΕΝ Τῇ ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ

Ἑλλάδι τυπογραφ. καὶ ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα ἐφημερίς.

Κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν καταστροφὴν τῶν Κυδωνιῶν, τῆ 3 Ἰουνίου 1821, συγκαταστράφη καὶ τὸ ἐκεῖ τυπογραφεῖον, ὃ δὲ διευθυντὴς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος Τόμπρας διεσώθη εἰς Ψαρά, ὅπου εὗρε καὶ τὸν ἐργάτην τοῦ τυπογραφείου Νικολαΐδην.

Τῆ 8 Ἰουνίου 1821 ἀφίκετο εἰς Ὑδραν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ὅστις διεκοίνωσε πρὸς τὸν ναύαρχον Ἰακωβάκην Τομπάζην ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τυπογραφεῖον. Ἐρώτα

1. Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ὅλοι οἱ πρίγκηπες τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Πρωσίας μανθάνουσι μίαν τινὰ τέχνην. Ὁ πρίγκηψ Φρεδερίκος Ρουιέλιμος, ὁ δοξασθεὶς ἐν τῷ τελευταίῳ γαλλογερμανικῷ πολέμῳ, ἐδιδάχθη τὴν τέχνην τοῦ στοιχειοθέτου εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἄνελ. Καὶ ἐν Γαλλίᾳ οἱ βασιλεῖς ἐδιδάσκοντο τέχνην τινὰ· Λουδοβίκος ὁ 15' ἦτο ἐπιτηδείτατος κλειθοποιός.

Σ. τ. Ἐστίας.